

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/46/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717205840
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8717205840.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobkyne N. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXX, XXX XX N., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 059 01 Svidník, proti žalovanému Y. L. & L., K., so sídlom T. L. XXX, XXX XX S., právne zastúpený Advokátska kancelária Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom Žilinská cesta 130, 921 01 Piešťany, IČO: 36 866 598, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 1.280,65 Eur s prísl., o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 9Csp/89/2017-72 zo dňa 05. októbra 2018, takto

rozhodol:

- I. P o t v r d u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 640,32 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Vo zvyšnej napadnutej časti, t.j. vo výroku III. o trovách konania m e n í rozsudok tak, že žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovanému v rozsahu 100% z prisúdenej sumy, s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.
- III. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 640,32 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.
- III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.“
2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods. 5, § 4 ods. 2, 10, § 7 ods. 1, 5, § 9 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 53 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 215 ods. 1, § 255 ods. 2, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.
3. Vychádzal zo zistenia, že na súde prvej inštancie bolo vedené konanie, v ktorom žalobca Y. L. & L., s.r.o. žaloval B. U. ako žalovaného v 1. rade a žalobkyňu N. U. ako žalovanú v 2. rade na zaplatenie sumy 1.280,65 Eur s prísl.. Právny predchodca žalobcu - K. K. a.s., na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX poskytla žalovaným úver vo výške 1.659,69 Eur (50.000,- Sk). Dňa 25.09.2014 bola pohľadávka K. sporiteľne, a.s. voči žalovaným Zmluvou o postúpení pohľadávok postúpená na žalobcu (v pôvodnom konaní). Súd žalobu zamietol z dôvodu,

že v konaní bolo preukázané, že žalovaní uhradili sumu 1.597,12 Eur (48.114,84 Sk). V skutočnosti obdržali sumu 1.596,60 Eur (48.101,- Sk) a za takejto situácie bol už úver splatený, z toho dôvodu žalobu zamietol. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 05.04.2018, č.k. 3Co/158/2017-169 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žaloba je v časti dôvodná. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobkyňa si voči žalovanému úspešne uplatnila porušenie jej spotrebiteľského práva v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde S. pod sp. zn. 7C/285/2015. V pôvodnom konaní bola žaloba zamietnutá. Dôvodom bolo, že úver súd považoval za bezúročný a bez poplatkov, keďže K. a.s. uviedla nesprávny údaj týkajúci sa nákladov vynaložených žalovanými na požičaný úver, a s tým súvisiacu RPMN. Keďže RPMN nebola správne uvedená, tak sa považuje akoby tento údaj v zmluve nebol uvedený. Žalovaní boli povinní vrátiť dodávateľovi iba to, čo im bolo poskytnuté - netto úver. Keďže poskytnutý úver bol žalovanými zaplatený a žalobca žiadal náklady úveru, teda nárok presahujúci poskytnutý úver, súd žalobu zamietol. Obaja žalovaní v pôvodnom konaní boli úspešní. Súd prvej inštancie mal za to, že spor vedený na Okresnom súde v Poprade pod sp. zn. 7C/285/2015 zasiahol do súkromného a pracovného života žalobkyne. Keďže na žalovaného bola postúpená pohľadávka, ktorú prevzal Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 25.09.2014, prevzal tak aj všetky práva a povinnosti, ktoré súvisia s vymáhanou pohľadávkou. Žalovanému vyplýva zákonná povinnosť v zmysle citovaného Občianskeho zákonníka, a to, že dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa. Týmto došlo k situácii, ktorá vyžaduje poskytnutie ochrany vyššieho stupňa vo forme sankčného postupu odrážajúceho prostriedku voči žalovanému, ktorý porušil spotrebiteľské práva žalobkyne a domáhal sa neoprávneného plnenia. Žalovaný, resp. jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa, a.s., nepostupoval s odbornou starostlivosťou a hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach bola nepochybná. S poukazom na vyššie uvedené súd konštatuje, že za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domáhala na súde, jej priznanie finančného zadosťučinenia je čiastočne dôvodné. Pri určení výšky priznaného finančného zadosťučinenia súd bol toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práva žalobkyne je polovica z uplatnenej sumy. Žalovaní v pôvodnom konaní boli dvaja, vtedy ešte manželia, v súčasnosti rozvedení. Prisúdená suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľom. Súd mal za to, že ak by neexistovala ochrana spotrebiteľa v pôvodnom konaní, museli by zaplatiť s bývalým manželom celú žalovanú sumu a žalovaný by ju poškodil tým, že by ju vymáhal.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňa bola úspešná v 50%, a s prihliadnutím na ten istý úspech žalovaného súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

6. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, a to len voči výroku III. o trovách konania. Odvolanie podala z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu veci a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Uviedla, že názor súdu prvej inštancie, ktorým sa riadil pri rozhodovaní o náhrade trov konania je mylný, ak uvažoval o pomere medzi sumou uplatnenou žalobou a sumou, ktorú priznal. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Trnave, ako i na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 56/2017 z 08.02.2017. Z uvedených dôvodov navrhla rozsudok v napadnutom výroku zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalovaný, a to proti výrokom I. a III.. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uviedol, že podanie žaloby na súd vo veci 7C/285/2015 nebolo porušením akejkoľvek právnej povinnosti alebo porušením práva žalobkyne, ale bolo realizáciou jeho práva na súdnu ochranu garantovaného Ústavou Slovenskej republiky. Mal za to, že žalobkyňu žiadnym spôsobom neobťažovali, nevyvíjali na ňu žiadny nátlak ani neprimeraný vplyv, preto je pre neho nepochopiteľné, ako môže súd prvej inštancie označiť zákonnú realizáciu práva na súdnu ochranu za agresívnu obchodnú praktiku. Poukázal na to, že uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávok sa nestal zmluvnou stranou zmluvy o úvere, teda sa nestal ani univerzálnym právnym nástupcom Slovenskej sporiteľne, a.s. v rámci tohto

zmluvného vzťahu, ale nadobudla len pohľadávku zo zmluvy. Uviedol, že nemôže niesť zodpovednosť za prípadné pochybenia iného subjektu. Na samotný kontrakčný proces nemal žiaden dosah, teda obsah pôvodnej úverovej zmluvy nemohol akokoľvek ovplyvniť. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu v časti o zaplatenie sumy 640,32 Eur zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100%. O trovách odvolacieho konania žiadal rozhodnúť tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100%.

8. Žiadna zo strán sa k podaným odvolania nevyjadřila.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné a odvolanie žalovaného dôvodné nie je.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávne zisteným skutkovým stavom a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

13. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka bola naplnená vo vzťahu k výroku III. o trovách konania, a to vo vzťahu k posúdeniu úspechu strán konania.

14. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

16. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadostučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj dožadovanie sa určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadostučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadostučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je možné považovať konanie žalobkyne, ktorá si po zamietnutí žaloby žalovaného (v pôvodnom konaní v postavení žalobcu) uplatnila nárok na primerané finančné zadostučinenie, za šikanózne, či v rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

17. Odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, kto sa na súde prvej inštancie domáhal zaplata sumy 1.280,65 Eur s prísl. z titulu uzatvorenej Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného (č.l. 4). Z uvedeného je teda zrejmé, že žalovaný požadoval od žalobkyne plnenie z úveru, v prípade ktorého neboli dodržané všetky zákonné náležitosti a ktoré žalobkyňa spolu s ďalším spoludlžníkom splatili v celosti, ako už uviedol súd prvej inštancie v rozhodnutí sp. zn. 7C/285/2015-96 zo dňa 12.02.2016. Je teda zrejmé, že žalovaný požadoval od žalobkyne plnenie z úveru, ktoré bolo žalovanému vrátené a v prípade, ak by žalobkyňa žalovanému plnila, došlo by na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu. Takéto konanie žalovaného v pôvodnom konaní bolo nepochybne spôsobilé privediť žalobkyňu ako spotrebiteľovi ujmu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadostučinenia plne dôvodné.

18. K odvolacej námietke žalovaného, že nebol zmluvnou stranou zmluvy o úvere so žalobkyňou, odvolací súd uvádza, že sám žalovaný ako žalobca bol stranou v spore sp. zn. 7C/285/2015, kde si uplatňoval nároky, v prípade ktorých súd zistil porušenie spotrebiteľského práva súčasného žalobcu, preto je žalovaný podľa názoru odvolacieho súdu vo veci pasívne legitimovaný. Odvolací súd poukazuje zároveň aj na to, že v zmysle § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné právo uplatniť proti tomu subjektu, ktorý za porušenie práva zodpovedá, pričom takýmto zodpovedným subjektom je v predmetnom prípade práve žalovaný, ktorý sa pôvodne podanou žalobou domáhal zaplata sumy 1.280,65 Eur s prísl.. Táto odvolacia námietka žalovaného tak nie je dôvodná.

19. Vo vzťahu k otázke výšky primeraného finančného zadostučinenia odvolací súd poukazuje na to, že v prípade pôvodnej žaloby sa žalovaný (v pôvodnom konaní v postavení žalobcu) domáhal zaplata sumy 1.280,65 Eur voči dvom žalovaným, pričom aj odvolací súd mal za to, že súdom prvej inštancie

priznaná suma primeraného finančného zadostučinenia v polovičnej výške požadovanej žalobkyňou v tomto konaní je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (§ 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom prvom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 640,32 Eur ako vecne správny potvrdil (§ 387 C.s.p.).

21. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

22. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

23. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

24. Civilný sporový poriadok vo vzťahu k trovám konania upravuje dve skutkové podstaty. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípade, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 C.s.p. (pomer úspechu). Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť však aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V takýchto prípadoch je vhodným riešením to, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 C.s.p.), keďže ten, ako je uvedené vyššie sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu (pozri aj Civilný sporový poriadok, komentár doc. JUDr. Marek Števec, PhD. a kolektív, nakladateľství C.H.Beck v Prahe, 2016, strana 926 - 927).

25. Predmetom konania vo veci samej bol nárok žalobkyne na zaplatenie požadovanej sumy z titulu primeraného finančného zadostučinenia. Pri podaní žaloby požadovala žalobkyňa zaplatenie sumy 1.280,65 Eur, teda sumy, ktorej sa domáhal žalovaný v pôvodnom konaní, avšak po preskúmaní všetkých okolností prípadu považoval súd prvej inštancie za primerané priznať žalobkyni primerané finančné zadostučinenie v polovičnej požadovanej výške, t.j. v sume 640,32 Eur. Žalobkyňa tak bola podaním žaloby čo do základu úspešná, otázna bola len výška priznanej výšky primeraného finančného zadostučinenia, ktorého výška závisela práve od úvahy súdu.

26. Na základe vyššie uvedeného teda odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v treťom výroku týkajúceho sa trov konania rozhodol nesprávne, teda v uvedenom rozsahu vec nesprávne právne posúdil, nakoľko mal žalobkyni priznať aj nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu z dôvodu, že výška primeraného finančného zadostučinenia závisela od úvahy súdu.

27. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd dospel k záveru, že v prípade výroku o trovách konania bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť v zmysle § 388 C.s.p. a rozhodnúť o priznaní náhrady trov konania žalobkyni v rozsahu 100% proti žalovanému.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., tak úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).